

TEAM MORTIS

HET ROMEO & JULIET MYSTERIE

BJORN VAN DEN EYNDE

*Met speciale dank aan Roger en Anita, mijn vader en moeder,
voor het vertrouwen en alle kansen die ze me gegeven hebben.*

No nonsense thriller voor tieners

© 2012 – Baeckens Books NV, Mechelen/Noordwijk, Nederland
Uitgegeven in 2012 door Bakermat.
Derde druk, 2017

Tekst: Bjorn Van den Eynde
Redactie NL: Tini Arkema
Algemene redactie en bewerking: Catalina Steenkoop
Omslagillustratie: Dries Bastiaensen
Opmaak binnenwerk: BECO DTP-Productions, Epe

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 7834 604 3
NUR 284
D/2012/10381/16
www.bakermat.com

'A rose by any other name would smell as sweet.'

*'Al veranderde de roos haar naam of kleur,
ze bleef net zo zoet van geur.'*

William Shakespeare 'Romeo & Juliet' 1597

HOOFDSTUK 1

HERINNERINGEN

De secondewijzer van de oude klok versprong met een luide tik. Niets deed vermoeden dat over exact zestig minuten Erika's leven helemaal overhoop zou worden gegooid. Slechts zestig maal zestig seconden, die als zandkorrels in een loper geheel onbewust uit haar handen glipten. Eén voor één, in een statig ritme.

9, 8, 7, 6 ...

Het noodlot was als een gigantische, onhoudbare en onzichtbare goederentrein, die tegen een rotvaart op het zestienjarige lichtgewichtje kwam afgedonderd. Klaar om haar leven, haar hart en ziel, haar laatste hoop te verpletteren.

Zestig minuten had ze nog. Meer niet.

Het was nochtans een prachtige, zomerse avond. Het oude boerderijtje stond eenzaam en alleen te genieten van de rust en stilte. De zon hing laag tegen de horizon en kleurde de omliggende, uitgestrekte Limburgse heidevlakte in het diepste bordeaux. Zo ver je kon zien was er niets dan stoffige zandgrond, droge slanke bomen, en bloedrood heidegras.

Erika zette het bord kokend hete tomatensoep op het eiken tafeltje. Ze glimlachte haar mooie tanden bloot, toen oma Marie haar recht in de ogen staarde. Een paar seconden koesterde het tiener-

meisje hoop. *Asjeblijft oma. Mijn naam is Erika. Diep in je hart weet je dat toch nog?*

Het was jaren geleden dat oma haar zestienjarige kleindochter bij haar naam noemde. Vijf letters: E.R.I.K.A. Het leek niet zoveel om te onthouden. Maar oma was verward, haar hoofd een chaos van verloren gedachten. Ze deed het niet eens expres, legde haar hand op Erika's zachte wang en grinnikte geamuseerd.

'Femke. Mijn lieve, mooie Femke.'

Erika probeerde haar teleurstelling te verbergen. Ze begreep oma wel. Erika had een spits, mooi tienergezichtje, halflange, roodbruine haren ... maar bovenal exact dezelfde zeeblauwe ogen als haar mama Femke en oma Marie. Je zou je dus voor minder vergissen als je in Erika's ogen keek.

Voorzichtig schepte het meisje een lepel smakelijk geurende tomatensoep uit het bord en liet haar oma ervan slurpen.

'Als je wilt kunnen we straks gaan zwemmen, in de Zuid-Willemsvaart! Simon mag ook mee', knipoogde oma verward. Erika forceerde haar lichtroze lippen in een glimlach en verbeet haar verdriet. Ze probeerde oma's aandacht af te leiden.

'Eet je soep maar op, voor ze koud is.'

Oma duwde de lepel opzij, nam Erika's hand, en speelde met haar rimpelige duim over de jonge huid.

'Femke, ik weet wel dat je verliefd op hem bent. Een moeder ziet zulke dingen. Die Simon is een goeie jongen.'

Erika kon de wind langs de muren van de oude Limburgse boerderij horen waaien, zo stil was het binnen. Verre en verloren herinneringen waren plotseling heel dichtbij, en deden vlindertjes door Erika's buik fladderen. Heel eventjes kon ze mee op de wolk van oma, geloven dat mama en papa zomaar de kamer in konden lopen, om te gaan zwemmen in de Zuid-Willemsvaart, om verliefd te zijn. Maar Femke en Simon waren ondertussen al bijna tien jaar dood.

Erika ruimde de tafel netjes af en hielp oma in haar antieke Louis XIV fauteuiltje. Ze ontwarde het groene snoer van de kerstlichtjes, die zelfs in de lente voor sfeer zorgden. De stervormige lichtjes glansden mooi tegen het stoffige, verkleurde behang.

‘Zit je lekker?’

Oma knikte en wees naar een mooie, grote foto die boven de schouw hing. Daarop stonden Femke en Simon: mama met zonnige blonde krullen, papa met keurig gemillimeterd haar. Allebei droegen ze trots hun prachtige politie-uniform.

Het was een unieke foto, want als ze werkten droegen de ouders van Erika beslist geen opvallende kleren. Ze waren undercoveragenten.

‘Femke en Simon’, verklaarde de kleindochter aan oma, alsof het oude dametje dat niet meer wist.

Erika wist zeker dat ze haar oma nooit in een tehuis zou laten plaatsnemen. Te midden van al haar foto’s, in haar vertrouwde fauteuiltje, genoot oma Marie van het verleden alsof het vandaag was. Ze was verknocht aan haar eenzame boerderijtje. Op de verlaten en dorre Limburgse heidevlakte stond het veilig, ver weg van de bewoonde wereld.

Met enkele sierlijke en zuiver uitgevoerde balletpassen danste Erika over de rode gebakken tegels naar de badkamer. Haar favoriete zomerjurkje, blauw met witte bolletjes, had ze keurig klaar gehangen op een houten kapstok. Ook haar mooiste ballerina’s, wit met een blauwe strik, stonden zij aan zij op haar voetjes te wachten.

Nu oma in haar fauteuiltje zat kon Erika aan zichzelf denken, en aan de fuif van de jeugdbeweging Chiro, die vanavond in het Lindbos gehouden zou worden. Niet dat de stille Erika hield van harde muziek, of dat ze super sociaal was. Integendeel. Meepraten over de nieuwste modelletjes smartphones of overdreven kwebbelen en giechelen om een of ander Amerikaans tieneridool – *Oh, Justin zag er super uit op de MTV Music Awards gisteren! Zo’n lekker ding!* – dat was aan haar niet besteed.

Maar die avond kriebelde haar hartje plezierig en speels, alsof er

een achtbaan door haar bloedvaten denderde. Ze had afgesproken met Marco Salvi, een knappe Italiaanse jongen met brede jukbeenderen en donkerbruine haren, die ze een maand geleden had leren kennen op een feestje bij vrienden in het dorp.

Ze had niet eens geprobeerd om zijn aandacht te trekken, maar stond bij een aantal schoolvriendinnen verveeld om zich heen te kijken. Toen er een discussie ontstond over *de meest favoriete cocktail aller tijden* was ze tot de conclusie gekomen dat ze nu echt wel haar fiets wilde opzoeken en naar huis gaan. Maar bij het kruisen van hun blikken sloeg de vonk over tussen de zestienjarige Erika en de twee jaar oudere Marco. Ze besloot om te blijven. Dankzij het reizen met mama en papa was Erika ook een van de weinigen die vlot met Marco kon praten in het Italiaans.

Ze waren op de kussens gekropen, in een verborgen hoekje van de houten veranda. Urenlang hadden ze gekletst over reizen en avontuur, en over de fantastische plekjes die ze allebei overal ter wereld ontdekt hadden. Zuid-Afrika, Peru, het hoge Noorden.

Erika's schoolvriendinnen waren allang naar huis toen ze opschrok omdat het zomaar half vier 's nachts was geworden. Na vijf flauwe en veel te warme colaatjes was het hoog tijd om het feestje met Marco af te sluiten.

Ze had de dagen daarna lopen dromen of dat mooi klonk samen, Marco Salvi en Erika Storm. Marco en Erika. Juffrouw Salvi – Storm. Zalig!

Erika keek zichzelf in de ogen, in de gebarsten spiegel van oma's grauwe badkamer. Ze kon een glimlach niet bedwingen.

Drie weken geleden had Marco haar zomaar gekust, bij de fietsenstalling van het station. Iemand had het sleuteltje van haar fiets gestolen – echt een vervelende rotstreek – en Erika was boos op zichzelf dat ze om zoiets stoms liep te snotteren. Marco zag haar daar staan en kon best lachen om haar huilerig gefoeter. Hij vond het schattig ... en zo kwam van het één het ander. Ze kon de zelf-

verzekerde kus op haar droge lippen zelfs vandaag nog proeven. Het was het meest intense en opwindende moment dat ze in haar jonge leven had meegemaakt.

Erika had zelfs haar beste vriendin nog niet verteld dat zij en Marco nu al vijftien dagen samen waren. Ze deed die dingen liever rustig aan. Marco was ook twee weken het land uit geweest, naar Italië. Ze had hem gemist, de eenzaamheid deed pijn, maar ze was er nu wel zeker van dat ze voor het eerst ècht verliefd was.

Met het draaien van haar hoofd dansten haar halflange roodbruine haren vrolijk in het rond. Ze maakte een korte paardenstaart en slaakte een diepe zucht. Zulke vette haren deden haar mooie en fijne snoetje oneer aan, en ze wilde er juist zo fantastisch mogelijk uitzien voor Marco.

Ze liet haar grijze slobberkieren van haar lijf glijden en stapte aarzelend in de koele blauwe badkuip. Ze kneep haar helblauwe kijkers dicht en wreef haar blote armen warm.

Nog twintig minuten voor ze moest vertrekken. Naar Marco. Nog twintig minuten. Meer dan genoeg tijd. Gewoon rustig blijven. Ze fluisterde zich tussen haar lippen door zachtjes moed in.

‘Het is maar water. Simpel water. Niks bijzonders. Gewoon water. Oké?’

Zonder haar ogen weer te openen legde ze haar hand op de kraan. Haar zintuigen stonden op scherp. Ze rook de witte kalk aan de badrand. Het fijne piepje toen ze de kraan openzette, sneed als een mes door haar trommelvliezen. Ze voelde haar knieën bibberen, al was het in de badkamer warm genoeg. Enkele eerste waterkristallen druppelden langs haar hoofd in haar nek.

‘Niet flauw doen Erika. Eén minuutje doorbijten.’

Ze zette de kraan verder open. Door het stromende water plakten haar haren aan haar wangen. Haar hoofd begon te tolleren. Het zwart voor haar ogen kleurde blauw weg, in vage bewegingen en vormen. Het geruis van het water denderde door haar lijf. Stond ze nog? Of zou ze vallen? Ze mocht niet opgeven. Ze mocht zich niet aanstellen

maar moest gewoon doorademen. Ze wilde er die avond beter uitzien dan ooit tevoren, spectaculair knap, voor Marco. Maar het water bleef komen, steeds meer en meer. Haar buikspieren verkrampten ervan, een elektrische schok vuurde tot in haar nek. Met een ruk deed ze de kraan dicht en veegde haar natte rode haren uit haar gezicht.

Haar hart sloeg als een wilde. Met diepe halen zoog ze lucht naar binnen. De zoute tranen liepen over haar wangen, naar haar kin en in haar mond. Haar lippen trilden. Niemand wist hoe bang Erika was van water. Van dom, simpel, doodnormaal water. Niemand mocht het weten. Ze zouden denken dat ze gek was. Marco zou denken dat ze gek was. Hij zou haar uitlachen, hij zou haar een *freak* vinden, haar in de steek laten. Ze zou weer eenzaam zijn, helemaal alleen, en juist die gedachte maakte haar doodsbenauwd.

Hydrofobie. Het was een kant van haarzelf die Erika angstvallig voor iedereen verborgen hield. Niemand leek te weten wie ze echt was.

HOOFDSTUK 2

DE SCHADUW

Dertig minuten had ze nog. Meer niet.

Toen de bel ging was het kwart voor tien. De Italiaanse jongen bleek erg betrouwbaar te zijn wat zijn *timing* betrof, op zijn levensritme kon je de klok gelijk zetten. Erika goochelde haar gedroogde haren met een paar haarspeldjes achter haar oren en controleerde het resultaat in de spiegel. Een diepe zucht en een glimlach. Vandaag zouden er geen opzichtige klemmen, haarlintjes of krultangen aan te pas komen. Haar haren hingen heel natuurlijk steil langs haar spitse gezicht en dat stond haar goed. Op een beetje lippenstift na had ze de make-up links laten liggen, haar helblauwe ogen moesten maar voor zich spreken. Komt goed! *No worries!*

Ze legde haar hand op de bronzen deurklink. De tijd leek stil te staan. Twee weken was Marco in Italië geweest, maar nu stond hij aan de andere kant van de deur op haar te wachten. Zou hij net zulke kriebels voelen als zij? Had hij haar ook gemist?

Met het openzwaaien van de deur kon ze haar breedste glimlach niet onderdrukken.

'*Ehi, ciao!*' zei Erika onzeker en ze streek met haar handen over de stof van haar blauwe jurk met witte bolletjes. Marco zag er goed uit in zijn blauwe jeans en een *basic* wit t-shirt. Hij had gespierde armen en keek Erika met diepe, vurige ogen aan.

'*Wow! Che bel vestito che hai!*' Marco maakte een complimentje over haar jurkje. Hij legde zijn warme gespierde vingers in haar nek

en trok haar lief naar zich toe. Ze knuffelde hem zo lang en zo intens dat ze dacht dat hij haar misschien raar zou vinden.

Ze liet hem daarom maar snel weer los en lachte wat onzeker. Marco genoot van haar ongedwongen stijl en voelde dat Erika echt verliefd op hem was.

'Hai voglia di ballare?' vroeg hij.

Erika lachte. Zei Marco dansen? *Ballare*. Hij leek Erika niet het type dat van dansen hield. Het tienermeisje zocht de juiste woorden: *'Ballare? Non mi sembri il tipo a cui piace ballare.'*

Marco keek haar oprecht verbouwereerd aan.

'Je moet me niet onderschatten. Ik heb elf jaar ballet gedanst. Op hoog niveau.'

'Jij? Ballet? Nee ...'

'De meesten denken dat het gemakkelijk is, of vrouwelijk. Maar als je het goed wilt doen is het topsport', vertelde Marco.

Erika kon een flauwe grijns waarnemen, zijn mondhoeken die wat omhooggingen. Wist Marco dat Erika ook ballet danste, dat het één van haar grootste passies was? En wilde hij een grapje met haar uithalen? Ze porde hem in z'n buik en daagde hem uit.

'Je staat me hier toch niet zomaar wat wijs te maken, hè?' lachte ze.

Marco schudde zelfverzekerd z'n hoofd.

'Nee. Maar ... als je me niet gelooft ...'

Hij pakte haar handen vast, nam haar mee naar de houten bank die tegen de voorgevel van het boerderijtje stond en zei dat ze daar moest blijven zitten. Zelf ging hij midden in het voortuintje tussen de scherp geurende heidestruikjes staan. Het buitenlicht schoot aan en verlichtte de dorre, donkere heidevlakte.

'Let goed op.' Hij haalde diep adem en voerde enkele balletpassen uit. Krachtig maar mooi dansten Marco's armen langs zijn lichaam, zijn voetenwerk technisch perfect. Erika wist direct dat Marco talent had. Veel talent! Ze staarde gefascineerd naar zijn gezicht. De koele uitdrukking daarop verraadde hoe geconcentreerd Marco was om elke vezel van zijn lichaam perfect onder controle te houden, twintig, dertig seconden lang. Bij de laatste balletpassen draaide hij zich naar

Erika toe. De concentratie vloeide uit zijn spieren weg. Erika glimlachte trots en klapte in haar handen. Wow!

‘Geloof je me nu?’ lachte hij pocherig. ‘Je moet toch op z’n minst een beetje onder de indruk zijn.’

‘Hmja,’ plaagde Erika, ‘je *tombée pas de bourrée* en *grand-jeté* waren mooi. Maar die *pirouette* op het eind had net iets strakker gemogen.’

Marco stond paf. Erika wist ook wat van ballet af. Hij trok zijn meisje van de bank af, dicht naar zich toe.

‘Gaan we stoer doen?’ flirtte hij. ‘En ik me maar uitsloven. Mooi is dat!’

‘Misschien ben ik niet zo snel onder de indruk.’

‘O nee? Ik heb *Aida* nog gedanst, van Verdi. En de hoofdrol in *Romeo & Juliet* van Sergej Prokofiev.’

Met dit laatste scoorde Marco. *Romeo & Juliet* was technisch een van de moeilijkste balletten die Erika kende. Mooi, krachtig en romantisch, Erika’s favoriet. Ze had ooit in een voorstelling deel mogen uitmaken van het *ensemble*, als achtergronddanseres. Maar een hoofdrol in zo’n superstuk, dat leek onmogelijk, ondanks haar talent. Uren had ze heel alleen in de oefenzaal doorgebracht, om de vele prachtige maar moeilijke passen van *Juliet* onder de knie te krijgen. Zomaar, omdat dansen de enige eenzame bezigheid was die Erika wèl gelukkig maakte.

‘Jij wint, *Romeo*’, glimlachte ze. ‘Prokofiev is nog iets te hoog gegrepen voor mij.’

‘Nog een paar jaar oefenen en dan kan jij mijn *Juliet* zijn.’

*

Vijftien minuten. Negenhonderd seconden.

Marco’s blauwe Honda stoof over de verlaten Limburgse boswegen. De oude mijnliften torenden als metalen reuzen uit boven het uitgestrekte natuurgebied, stille wakers van de nacht.

Door een kier van het autoraampje dwarrelde de frisse avondlucht

naar binnen. Marco deed een cd in de speler en klassieke muziek zweefde door de auto. Een paar zware basklanken en toen: *Romeo & Juliet* van Prokofiev. Erika stak speels haar tong uit. Pestkop!

‘Puur toeval’, grapte Marco en hij stak zijn handen in de lucht. Erika bleef hem aanstaren. Hij had haar verbaasd met zijn talent. Ze wist dat hij veel reisde, de hele wereld rond. Maar dat hij zo goed kon dansen ...

Het overviel haar dat ze helemaal niet zoveel wist over de jongen waar ze zo dol op was. Had hij Italiaanse *roots*? Misschien was hij de zoon van een oude Italiaanse mijnwerkersfamilie, die jaren geleden naar Zuid-Limburg was getrokken. Of misschien was Marco twee weken naar Italië geweest om bij zijn familie te zijn. Erika had er het raden naar.

‘Ik zat te denken ... Als je wilt, zou je morgenavond naar mijn huis kunnen komen. Wat tv kijken of zo?’ vroeg ze lief. Het was de eerste keer dat Erika een jongen zou toelaten in het boerderijtje van haar oma, waar de pijnlijke herinneringen aan haar ouders nog overal aanwezig waren. Bij het idee alleen al sloeg haar hartslag over.

‘Lijkt me een super plan’, zei Marco. ‘Kan ik je vader en moeder leren kennen.’

Erika kon geen woorden meer vinden. Moest ze het Marco vertellen, dat haar ouders gestorven waren? De sfeer was net zo gezellig en leuk. Het zou dit romantische moment alleen maar verknoeien. Toch lag het haar zwaar op de maag. Ze voelde het verdriet opwellen.

Hoe zou ze het zeggen? *Hé Marco, ik moet je nog iets vertellen. Mijn ouders zijn allebei dood.*

Of minder droog. *Ik wil toch graag dat je het weet, en je moet er verder vooral niet over inzitten, maar mijn vader en moeder zijn er niet meer.*

Ze staaarde onwennig naar de fijne witte randjes aan haar vingernagels, de paar witte vlekjes eronder. Marco merkte het en keek haar bezorgd aan.

‘Is er iets?’

Erika grinnikte toen ze haar wangen voelde kleuren. Hij moest nu wel doorhebben dat ze wat verborgen hield.

‘Zo belangrijk is het niet ... ik bedoel ... je moet je geen zorgen maken of zo.’

‘Zeg het nu maar gewoon,’ fluisterde hij, ‘want anders ga ik me wèl zorgen maken!’

Hij bleef Erika aankijken. Zij probeerde om hem ook aan te kijken, maar haar blauwe ogen spongen alle kanten op.

‘Er is misschien wel iets ... wat je moet weten over mijn ouders.’

Het bleef stil. Marco probeerde het ijs te breken met een grapje.

‘Zijn het moeilijke schoonouders?’

‘Nee, wàs het dat maar’, glimlachte Erika. Het idee om Marco voor te stellen aan Simon en Femke deed haar plezier. Ze kon zich precies voor de geest halen hoe lief en warm mama zou reageren op Marco en de flauwe grap die papa zou maken. Simon zou zijn oogappeltje niet zomaar aan de eerste de beste jongen toevertrouwen. Erika staaarde dromerig naar buiten, vastbesloten dit moment toch eventjes te koesteren voor ze verder ging met de realiteit.

Twee felle lichten flikkerden tussen de bomen en kwamen uit de bocht razend snel op hen af, in het midden van de weg. Een claxon. Marco schrok, trapte op zijn rem de dromen stuk, en gooide zijn stuur naar rechts. Zijn Honda reed over de hobbelige berm en kon de tegenligger maar net ontwijken.

‘*Mannaggia! Cretino!?*’ vloekte Marco.

Erika had de tijd niet gehad om te gillen, zo snel vloog die zwarte tegenligger hun over het donkere asfalt tegemoet. Ze keek over haar schouder, alsof ze bevestiging zocht voor het feit dat ze de andere auto niet geraakt hadden.

‘Gaat het?’ vroeg Marco.

‘Waar kwam die opeens vandaan?!’ verzuchtte ze.

Gierende banden. De zwarte Chrysler SUV stond ongeveer honderd meter achter hen stil, dwars over de verlaten bosweg.

Moest de bestuurder bekomen van de schok? Was hij de controle over zijn stuur kwijt?

‘Wat doet hij?’ vroeg Marco.

‘Hij is gestopt.’

Erika zag de koplampen weer branden, maar niet in de richting die ze verwachtte.

‘Of ... Ik denk dat hij ons volgt!’

De motor van de zwarte Chrysler SUV maakte een schel ronkend lawaai, en ging helemaal in het rood om vaart te maken. Marco kneep nerveus in zijn stuur.

‘Zoekt hij problemen? Dan kan hij die krijgen!’

‘Negeer hem gewoon. Of laat hem passeren, oké?’ smeekte Erika. Verkeersagressie was immers dé kwaal van deze eeuw! Binnen de kortste keren zou de SUV tegen de achterbumper van Marco’s Honda beuken. De koplampen keken als een monster naar binnen en verblindden de ogen van de twee tieners.

Een klap! De SUV tikte de bumper van de Honda aan. Marco trapte zijn gaspedaal in. Zijn wagen haalde nu vlot een snelheid van honderd kilometer per uur.

‘Ik denk niet dat hij wil passeren!’

De donkere bomen schoten Erika voorbij. Ze was niet meer dan één meter verwijderd van een wisse dood.

‘Kan je niet wat langzamer rijden?’

De SUV beukte opnieuw op de Honda in. De achterwielen verloren hun grip op de weg, waardoor de wagen van Marco een meter of tien stuurloos over het asfalt slingerde. Marco schakelde terug en kon de auto weer onder controle krijgen. De adrenaline stooft door z’n lichaam!

‘Die gast wil ons van de weg af rijden!’

Een verkeersbord gaf in een flits een zijweg aan, 300 meter verderop. Marco dreef de snelheid nog verder op. In de zijspiegel zag Erika de SUV verschijnen, met z’n neus in de richting van hun linkerachterwiel. Ze wist wat hij van plan was. Hij zou proberen de Honda een kleine tik te geven, bij topsnelheid. Marco zou de controle over het stuur verliezen, en de wagen zou dwars over de weg schuiven en over de kop gaan.

‘Hou je vast!’ zei Marco.

‘Wat? Waarom?’

Net op het moment dat de SUV aantikte remde Marco fel. De SUV knalde in de flank van de Honda, maar reed zo snel dat hij zijn prooi voorbij schoot.

Marco trok aan de handrem en met een hevig gegier manoeuvreerde hij de Honda vaardig de modderige zijweg in.

‘Bedankt dat je me hebt gewaarschuwd, hoor!’ riep Erika. Ze sloeg wit uit en zag haar leven voorbijflitsen.

Marco had met de behendigheid van een ware stuntman de SUV met succes afgewimpeld!

Nadat ze de brug over de Zuid-Willemsvaart waren gepasseerd, stuurde hij naar rechts. De Honda kwam in de dorre heidegrond tot stilstand. Marco’s deur was verwrongen, dus duwde hij Erika via haar portier naar buiten.

‘Snel! Vóór ze hier zijn!’

In haar zomerjurkje en op ballerina’s spurtte Erika voor haar leven naar de bomen, enkele meters verderop. De SUV kwam over de brug aanrijden. Het licht van de koplampen rolde als een dreigende tsunami over de donkere heidegrond. Erika en Marco konden de lichtgolf maar net ontwijken en zich achter de bomen verschuilen.

Erika wreef haar rode haren voor haar ogen vandaan. Haar keel leek afgesneden. Bij elke poging om naar adem te happen snikte ze. Ze begreep niet wat er aan de hand was. Marco probeerde haar rustig te houden en omhelsde haar. Ze was doodsbenauwd.

De zwarte SUV stopte op de zandweg. Door het geluid van de zacht ronkende motor heen hoorde Erika het portier van de auto dichtslaan. Een kaalgeschoren, getrainde dertiger met een machinepistool liep langs de voorkant van de SUV naar de Honda. Hij was bepaald geen gewone, gefrustreerde ‘gek in het verkeer’.

Marco tuurde en tuurde, maar door het spel van schaduw en fel licht was het onmogelijk om te zien wie die kaalkop was.

‘Verdorie.’

‘Wat wil hij van ons?’ fluisterde Erika.

Enkele meters verderop klonk gekraak tussen de bomen. Een hert? De kaalkop met het machinepistool keek gealarmeerd op en repten zich naar de SUV. Aan de passagierszijde ging het raampje naar beneden. Onverstaanbaar gemompel. De kaalkop stapte in en reed met de SUV de modderige zandweg verder af. Een onschuldige dier leek hun redding te zijn geweest.

‘Ik ben zo terug’, fluisterde Marco en hij kroop tussen de struiken door naar de Honda.

Erika greep hem vast en trok hem naar zich toe.

‘Wat ga je doen?’

‘Spullen halen, uit de kofferbak.’

‘Wat voor spullen?’

‘Belangrijke spullen.’

‘Je bent toch niet gek geworden? Wat als ze terug komen?’

‘Ik heb maar een halve minuut nodig.’

‘Als ze je zien schieten ze je in twee seconden aan flarden.’

Marco wong vastberaden zijn arm los. Erika zou hem niet tegen kunnen houden. Hij sloop vliegensvlug over het heidegras naar de auto. Erika kon de SUV nog horen en zag tussen het struikgewas de achterlichten branden. Marco opende met een voorzichtig klikje het portier van de wagen, en verstijfde toen de binnenverlichting aanschoot en de donkere nacht verlichtte. Nee! Erika hield haar adem in. Het geluid van een machinepistool zou elke seconde de nachtelijke rust kunnen doorbreken. Maar het bleef ijsig stil. Gelukkig. Marco reikte snel naar het handschoenenkastje, nam er een handwapen uit, en stak vaardig de patroonhouder in het magazijn. Erika geloofde haar ogen niet. Had Marco een pistool bij zich?

Hij duwde de deur bijna geruisloos weer dicht en sloop met het wapen in zijn rechterhand naar de kofferbak van de auto. Marco grinnikte stilletjes, en klikte hem zelfverzekerd open.

Tot z’n schrik sprongen de vier richtingaanwijzers aan en loeide de anti-diefstalbeveiliging de rust aan flarden. Erika zag Marco twijfelen. Teruglopen naar het bos of blijven zitten? Ze wilde hem te hulp schieten, maar kon enkel toekijken hoe de SUV in geen tijd de Hon-

da in het vizier had. Marco zat achter de kofferbak met het pistool in zijn hand. Een vogel voor de kat. Hij gebaarde subtiel naar Erika: 'Ga weg! Ga weg!' Maar ze schudde radeloos haar hoofd. Ze kon hem niet in de steek laten.

De SUV stopte bij de voorkant van de Honda. De kaalkop met het machinepistool stapte uit, zijn wapen in de aanslag. Erika zag hoe Marco op z'n buik ging liggen en geruisloos maar snel onder de wagen kroop. De kaalkop liep langs de wagen en controleerde of er iemand in zat. Vervolgens liep hij door naar de kofferbak.

'De kust is veilig.'

Uit de SUV stapte nu een tweede man. Hij droeg een donkere hoed en een lange, donkerbruine jas, waardoor hij bijna werd opgeslokt door de duisternis. Hij duwde de rand van zijn hoed wat naar beneden en zorgde daarmee voor een schaduw over zijn bleke, nu onherkenbare gezicht. Het leek Erika dat 'de Schaduw' een type was dat niet veel ruchtbaarheid wilde geven aan zijn aanwezigheid.

Hij ging naar de kaalkop met het machinepistool. Ze openden de kofferbak en lachten naar elkaar. De Schaduw nam een zilverkleurig metalen voorwerp uit de auto. Het waren drie fijne kabels die als een sieraad door elkaar gevlochten waren en samen een mooie, perfecte cirkel vormden.

Marco vloekte in zichzelf, in zijn schuilplaats onder de Honda. Het kon niet waar zijn dat die twee hem daarvoor gevolgd waren! Ze mochten alles meenemen, maar dat niet!

De Schaduw glimlachte, stopte zijn vingers in de metalen cirkel, maar de armband was voor hem te klein.

'Hij is ons mannetje. We moeten hem vinden', zei de Schaduw tevreden en stopte de armband in zijn jaszak.

De kaalkop haalde een grote plastic zak uit de kofferbak.

'Nemen we dat spul ook mee of niet?'

'Wat had je gedacht!?! En steek die auto in de fik.'

De kaalkop liet zijn machinepistool zakken. Dit was Marco's kans! Hij schoof achter het wiel van de wagen vandaan, en met twee precieze schoten trof hij de kaalkop in zijn schouder en zijn been. De

schoten klonken als donderslagen tot bij Erika, die verbijsterd toekkeek naar wat Marco deed. Ze had nog nooit gezien hoe een man neergeschoten werd.

Bij het zien van het bloed dat uit zijn wonden stroomde, keerde Erika's maag zich om van afgrijzen. De kaalkop schreeuwde het uit en viel op de grond, het machinepistool lag enkele meters bij hem vandaan. De Schaduw greep in zijn lange jas om zijn pistool te pakken. Marco had het gezien. Hij vloog als een wervelwind op en hield de man onder schot.

'Handen omhoog!'

Het bleef stil. Alleen de kaalkop lag kermend van de pijn op de heide te kronkelen. De Schaduw hield zijn armen gewoon naast zijn lichaam. Erika ademde niet meer, zó gespannen zat ze te kijken.

'Handen omhoog, rotzak!' schreeuwde Marco de stress van zich af. De Schaduw deed zijn armen tergend langzaam omhoog, en deed een subtiel stapje in Marco's richting, zijn ogen nog steeds in het duister gehuld onder de donkere hoed.

'Wie ben jij?' riep Marco. 'Zeg me wie je bent, nu direct of ik schiet!'

Erika kon de spanning haast niet verdragen. Ging Marco schieten? Die man had immers geprobeerd om hen te laten verongelukken! Maar iets leek Marco tegen te houden. Hij wist niet zeker wie hij voor zich had. En de man was ongewapend, met z'n handen in de lucht. Mocht Marco wel schieten? De Schaduw kwam traag naar Marco toe, stap voor stap. Marco zette een stap achteruit, steeds dichterbij naar het bos waar Erika zich schuilhield.

Ze kon Marco's aanwezigheid haast voelen. Ze zag hoe zijn handen trilden om het pistool dat hij vasthield, zijn vinger aan de trekker.

'Zeg me wie je bent!' schreeuwde Marco opnieuw.

Maar de Schaduw zei niets, zette nog een laatste stap. Marco deinsde achteruit en voelde een tak tegen zijn hiel. Het was één seconde, één moment van onoplettendheid, waardoor Marco achterover in het heidegras viel. Zijn wapen viel op de grond en de Scha-

duw trok zijn pistool. Marco grabbelde naar zijn wapen, maar de man was hem voor.

‘Dat zou ik maar laten liggen als ik jou was, Marco.’

Erika keek verbijsterd op. De Schaduw kende Marco’s naam!? Ging het hier om een afrekening?

‘Je bent te goed voor deze wereld. Je moet je kans benutten als die zich voordoet, snotneus!’ De Schaduw spande de trekker en trapte het wapen van Marco een eind opzij.

Erika veegde de tranen uit haar gezicht. Ze kon toch niet zomaar toekijken hoe haar vriend zou worden neergeknald? Voorzichtig duwde ze zich op en sloop tussen de bomen door in de richting van de Schaduw. Het schoot door haar gedachten wat papa haar geleerd had toen ze nog maar net zes jaar was. Zelfverdediging, een paar basistechnieken. *Als iemand je kwaad wil doen, raak hem dan op z’n slaap.*

‘Wat zou ik nog moeten zeggen? Dat jij een rotzak bent?’ snauwde Marco.

‘Gaan we elkaar verwijten maken?’ lachte de Schaduw. ‘Dan zijn we gauw klaar met jou.’

Erika telde in haar hoofd tot drie. Eén. Ze moest iets doen. Twee. De Schaduw richtte zijn wapen. Drie!

Zo snel ze kon stormde Erika naar hem toe. Pas bij haar laatste twee stappen keek de man om. Wat hoorde hij achter zich?

Met haar volle gewicht wierp Erika zich op de man en sloeg hem met gevouwen handen op zijn hoofd. Een doffe slag. De man viel op de grond en kreunde het uit. Marco kroop verbaasd overeind.

‘Wat doe jij nu? Ben je gek geworden?’

‘Wilde jij soms liever dood? Vind je dat leuker?’

Marco lachte kort. Erika had lef! De man met de hoed lag tussen Marco en de kofferbak van de Honda. Zou Marco ernaartoe durven gaan? Hij moest ... maar hij wilde Erika niet in gevaar brengen. En de armband zat toch in de jaszak van zijn belager. Marco vloekte en trok Erika met zich mee.

‘Snel! Weg hier!’

Erika zag nog net hoe de man met de hoed overeind kroop. In zijn nek had hij een grote wijnvlek. De verkleurde huid was als een donkere schaduw die achter op zijn hoofd was ingebrand.

Hij keek verdwaasd om zich heen, maar kon de twee tieners, die inmiddels tussen de bomen verdwenen waren, niet meer vinden.

Takken sloegen pijnlijk langs hun gezicht. Erika proefde van vermoeidheid bloed in haar keel. De koele heidelucht prikte in haar neus. Ze kon niet meer. Marco stopte. Hij moest wat anders bedenken.

‘We moeten ons opsplitsen.’

‘Nee, ik blijf bij jou’, zei Erika.

‘Jij kan naar het dorp, over de brug. Ik loop naar de tent waar de fuif gehouden wordt. En ik houd die kerel bezig.’

‘Maar ...’

‘Doe nu gewoon wat ik zeg. Jij kan hulp halen en ons allebei redden.’

Erika knikte. Veel tijd om te discussiëren was er niet. Marco kuste haar innig voor hij haar de goede kant op duwde.

‘Go! Go! Go!’

Erika voelde haar voeten steeds verder in de dorre heidegrond wegzakken. Het zand schuurde in haar ballerina’s. Het zou niet lang meer duren, voor ze aan het eind van haar krachten zou zijn.

Ze zuchtte opgelucht toen ze de hoofdweg bereikte bij de brug over de Zuid-Willemsvaart. Links en rechts was geen auto te bekennen. De weg verdween aan beide kanten in een donker zwart gat. Ze veegde het zweet uit haar gezicht en streek haar haren achter haar oren. Moeilijk strompelde ze de brug op. Onder de brug hoorde ze het griezelige water stromen. Het sneed haar de adem af om over het kanaal te moeten lopen.

Het geluid van een schot klonk over de verlaten heide. Erika verstijfde en keek om zich heen. Probeerde iemand haar te raken? Nergens kon ze een schutter bespeuren. Ze keek over de brugleuning.

Honderden meters verderop liep een steiger tot halverwege het water. In het donker kon Erika met moeite twee schimmen ontwaren die over die steiger naar het midden van het water liepen. De eerste viel en kreeg een schop van de tweede. Het was Marco, die bedreigd werd door de Schaduw.

Zonder verder na te denken spurttte Erika de brug af. Langs de oever van het kanaal probeerde ze dichterbij te komen. Ze zag hoe de Schaduw zijn pistool richtte op Marco, die op het uiteinde van de steiger stond.

‘Nee!’ gilde Erika uit volle borst. Een doffe knal klonk over het kanaal. Marco viel achterover in het water, dat hoog opspatte.

De Schaduw maakte dat hij weer op de oever kwam. De startende motor van de zwarte Chrysler! Heel even keek de Schaduw Erika aan, maar het was onmogelijk dat hij haar zou herkennen. De Schaduw stapte in de SUV, die met gierende banden verdween in de nacht.

Alleen het kolkende water doorbrak de ijzige stilte. Erika haastte zich zo snel ze kon door het mulle zand en spurttte de steiger op. Onder het krakende hout doemde het kanaal op als een donkere, dreigende massa.

‘Marco! Marco!’ schreeuwde ze hysterisch terwijl haar helblauwe ogen over het wateroppervlak schoten. Een hand kwam boven water, een meter of twee bij de pier vandaan. Erika ging aan het uiteinde op haar knieën zitten. Ze kon net niet bij de hand van Marco komen.

‘Ik ben hier! Pak mijn hand!’

Maar Marco kreeg een flinke scheut water binnen, en verdween opnieuw onder water. Hij had geen kracht meer. Erika sprong op en riep om hulp. Kon niemand haar horen?

Ze schrok toen ze op de brug een groene VW Karmann Ghia zag staan, precies op de plek waar ze daarnet zelf nog stond. Een man met een verrekijker hield haar nauwlettend in de gaten.

‘Hey, kom hier! Help me! Alsjeblieft!’

Maar de man verroerde geen vin, ook al was het duidelijk dat hij haar zag zwaaien. Waarom deed hij niets?

Bij de hulpeloze Erika liepen de rillingen over haar lijf.

'Kom, alsjeblieft', snikte ze.

De man maakte geen aanstalten om te helpen, hij keek alleen maar.

Erika raapte al haar moed bij elkaar en zocht met haar arm in de gruwelijke donkere rivier naar Marco.

Het water slorpte haar arm op en snoerde haar keel dicht. Het beeld voor haar ogen werd troebel. Ze hyperventileerde en zag de realiteit niet meer. Alleen beelden van water en luchtbellens domineerden haar geest. Maar ze moest toch iets proberen? Ze kon hem toch niet laten verdrinken!

Zonder nog verder na te denken stond ze op. Ze trapte haar wit/blauwe ballerina's uit en trok haar zomerjurkje over haar hoofd. Dat ze nu enkel en alleen nog maar een slip aan had ging volledig aan haar voorbij. Ze haalde zo diep als ze kon adem en sprong vanaf de steiger in de donkere watermassa.

Met een slag omsloot het koude water haar bijna naakte lichaam. Haar huid trok strak van de kou. Ze probeerde haar gedachten te controleren, maar het water stak haar over haar hele lichaam als messen in het lijf. Ze speurde in het rond of ze Marco ergens zag, maar er was niets dan donkerte. Ze wilde horen, maar er was niets dan dood geruis om haar heen. Hysterisch sloeg ze om zich heen. Nergens een aanknopingspunt, nergens Marco ... Ze wist niet meer waar boven of onder was. Angstig probeerde ze te roepen, maar kreeg daardoor alleen maar water in haar mond en longen.

Het was over. Hier zou het eindigen voor haar, in een donker luttelig. Het was nog erger dan de nachtmerries die ze had als ze sliep, of hoe het voelde als ze maar weer eens probeerde om een douche te nemen, en een paar druppels in haar nek kreeg. Water, het gruwelijkste wat ze ooit gezien, geproefd, of gevoeld had. Dit werd haar dood.

Terwijl het levenloze lichaam van Marco onder haar naar de bodem zakte kon ze niets anders doen dan met haar armen door het water slaan. Heel even voelde ze met haar vingertoppen iets van hout. Een paal van de pier!

Met haar laatste krachten trok ze zichzelf naar het hout toe en kroop zo naar boven. Toen ook haar linkervoet uit het water kwam en ze op het oude hout van de pier lag kon ze weer ademhalen.

Ze legde haar armen over haar naakte borsten en wreef zichzelf warm. Machteloos. Verloren. Tranen vloeiden. Ze snikte met horten en stoten, voor ze bewusteloos viel.

Marco was dood.